

Den začínal hezky. Probudil se hodně časně, dřív než ostatní. Tiše se oblékl a podařilo se mu nepozorovaně vyklouznout ven. Nezapomněl si vzít helmu ani dřevěnou šavli, kterou šťastně mával, když se rozběhl ke sto metrů vzdálené skalní rozsedlině. Na okamžik se zastavil a bez dechu se zahleděl do strmé trhliny uprostřed kopce. Rozestupovala se do šířky dobrých dvou metrů a vystupovala několik desítek metrů do výšky, kam se právě začalo šplhat slunce. Uprostřed ní visely tři veliké kamenné bloky a vypadaly velice impozantně. Místo šestiletého chlapce magicky přitahovalo, možná i proto, že sem měl přísně zakázáno chodit.

Jméno Králova strž dostala skála poté, co koncem devatenáctého století navštívil Fjällbacku král Oskar II., ale o tom chlapec nic nevěděl a ani ho to nezajímalo. Pomalu se plížil dopředu se šavlí připravenou k útoku. Jeho otec mu vyprávěl, že scény k filmu „Ronja, dcera loupežníka“ byly točeny právě tady. Když pak sám film viděl, svíraly se mu útroby při pohledu, jak známými místy projíždí na koni vůdce loupežníků Mattis. Někdy si tu také hrál na loupežníka, ale dnes byl v roli rytíře, jako ten v knížce s obrázkou, kterou dostal od babičky k narozeninám.

Plížil se mezi velkými balvany, které pokrývaly půdu, a s veškerou odvahou se připravoval napadnout šavlí draka chrlícího oheň. Letní slunce dolů nedosahovalo a místo bylo studené a zastíněné. Perfektní pro dračí sluj. Za chvíli se s ním pustí do boje a z krků pod utátými hlavami bude prýštit krev, dokud mu drak po smrtelném zápasu nepadne k nohám.

Koutkem oka zahlédl nějakou věc, která upoutala jeho

pozornost. Za velkým balvanem leželo cosi červeného a zvědavost nakonec zvítězila. Drak počká, ale tady je třeba ukryt poklad. Popoběhl a vyšplhal se nahoru, aby se mohl podívat. Málem uklouzl a spadl zase dolů, ale po několika vteřinách balancování to zvládl. Později odmítal přiznat, jak strašně se polekal, ale ve skutečnosti se v celém svém šestiletém životě ještě nebál víc. Na zádech tam ležela nějaká žena a bez hnutí hleděla přímo na něho. Jeho prvním popudem bylo rychle utéct, než žena pozná, že si hraje tam, kde nesmí. Třeba by se ho začala vyptávat, kde bydlí, a dotáhla by ho zpátky domů k mamince a tatínkovi, kteří se na něho budou zlobit a opakovat, kolikrát mu už říkali, že bez doprovodu dospělých sám do skal nesmí.

Zvláštní bylo, že se ta paní vůbec nepohnula. Dokonce ani na sobě nic neměla a on cítil rozpaky, že ji vidí nahou. To červené, co prve zahlédl, nebylo oblečení, ale kabelka ležící kousek od ní. Žádné šaty nikde neviděl. To je divné, ležet tu svlečená, když je ještě hodně chladno.

Najednou ho napadlo něco jiného – ta žena je nejspíš mrtvá. Neměl jiné vysvětlení, proč leží tak tiše a bez pohnutí. Opatrně slezl z balvanu a pomalu couval. Teprve když mezi ním a ženou bylo několik metrů, obrátil se a utíkal domů tak rychle, jak dokázal. Už se nestaral ani o to, že ho budou hubovat.

Propocené prostěradlo se jí lepilo na tělo. Erika se v posteli převalovala sem a tam, ale nedokázala najít pohodlnější polohu. Světlá letní noc spaní neulehčovala a už aspoň po tisíci si umiňovala, že musí koupit tmavé závěsy a pověsit je na okna, nebo spíš přimět Patrika, aby to udělal.

Jeho spokojené pochrupování po jejím boku ji šíleně rozčilovalo. Jak si může dovolit klidně spát, když ona je noc co noc vzhůru? Je to přece i jeho dítě. Neměl by mít povinnost nespát jako ona? Trochu do něho šťouchla v na-

ději, že ho probudí. Ale ani se nepohnul. Píchlá víc. Něco zamumlal, přetáhl si deku přes hlavu a otočil se k ní zády.

S povzdechem si lehla na záda, překřížené ruce si položila přes prsa a hleděla do stropu. Břicho se jí klenulo nahoru jako velký glóbus a Erika si představovala, jak v něm plave jejich dítě. Třeba má palec v pusince. Zatím jí však všechno připadalo hodně neskutečné, i samotné dětátko. Byla už v osmém měsíci, ale dosud si na tu představu úplně nezvykla. No, zakrátko to asi všechno bude docela reálné. Oscilovala mezi touhou a úzkostí. Bylo dost těžké si představit, co bude po porodu. Po pravdě řečeno jí teď nejvíc vadilo to, že nemůže spát na břiše. Pohlédla na budík. Čtyři čtyřicet dva. Třeba by si měla rozsvítit a chvíli si číst.

O tři a půl hodiny později dočetla mizernou detektivku a právě se chystala vstát, když se ozval telefon. Navyklým pohybem ho přesunula k Patrikovi.

„Haló, tady je Patrik.“ Hlas měl zastřený spánkem. „Ano, jistě, zatraceně, jsem tam za čtvrt hodiny. Tak se uvidíme.“

Obrátil se k Ericce. „Poplach. Musím odjet.“

„Přece máš dovolenou. Nemůže jet někdo jiný?“ Slyšela, že její hlas zní vyčítavě, ale nedostatek spánku náladě neprospěl.

„Je to vražda. Mellberg chce, abych hned přijel. Jede tam také.“

„Vražda? A kde?“

„Tady ve Fjällbace. Ráno našel malý chlapec ve skalách mrtvou ženu.“

Patrik byl okamžitě oblečený, což ulehčovala skutečnost, že byla polovina července a nepotřeboval toho na sebe moc. Než vyběhl ze dveří, vrátil se ještě k posteli a políbil Eriku na břicho, někam tam, kde, jak si slabě vzpomínala, mívala pupík.

„Ahoj, bejbinko, buď hodná na maminku, vrátím se brzy.“

Pak ji rychle políbil na tvář a zmizel. Erika se se vzdycháním vyhrabala z postele a oblékla si jedno z menších stanových pláten, což teď bylo jediné, do čeho se vešla.

Navzdory pocitu, že všechno ví, si přečetla spoustu knih o těhotenství a podle jejího mínění ty, kteří psali o radostném očekávání v graviditě, by měli vystavit na náměstí a bičovat. Špatné spaní, bolesti kloubů, zácpa, hemoroidy, pocení a hormonální nerovnováha – to se skutečnosti podobalo víc. A zatraceně – neměla ani dojem, že by z ní něco moc vyzařovalo. S brbláním se vydala po schodech dolů s vidinou šálku kávy. Potom jí jistě bude líp.

Když Patrik dorazil, vládla na místě horečná aktivita. Okolí místa nálezu těla bylo uzavřeno policejními páskami a napočítal tam tři policejní auta a jednu sanitku. Technici, přivolaní z Uddevally, byli v plné práci a on jim rozhodně nemínil překážet. Zato jeho šéf, kriminální komisař Mellberg, k jejich malé radosti dupal, kde mohl. Zoufale hleděli na jeho boty a oblečení, které jim na jejich choulostivém pracovišti ničilo stopy. Když se Patrik zastavil u pásky a zamával na něho, vydal se Mellberg k jejich velkému ulehčení za ním.

„Ahoj, Hedströme.“

Hlas zněl srdečně, málem nadšeně, a Patrik sebou trhl překvapením. Na vteřinu se polekal, že ho chce šéf obejmout, ale na štěstí to byl jen planý poplach. Šéf vypadal, jako by ho vyměnili. Patrik měl dovolenou sotva týden, ale muž před ním nebyl ten, kterého zamračeného opustil u jeho psacího stolu, brblajícího, že by se dovolené měly zrušit.

Horlivě mu zapumpoval rukou a bouchl ho do zad. „Tak jak se daří té tvé slepičce? Už to bude brzy?“

„Čekáme to asi za šest týdnů.“

Stále nechápal, čím si zasloužil Mellbergovy projevy přátelství, ale zvědavost zatím odsunul a snažil se pochopit důvod, proč ho sem vlastně zavolali.

„Co jste našli?“

Mellberg potlačil úsměv a ukázal na zastíněnou skálu.

„Šestiletý kluk se ráno vytratil z domova, zatímco rodiče ještě spali, a chtěl si tu hrát na rytíře. Místo draka našel mrtvou ženu. Rodiče nám zavolali ve čtvrt na sedm.“

„Jak dlouho tu už jsou technici?“

„Přijeli před hodinou. Nejdřív ambulance, ale ti okamžitě viděli, že nebude koho zachraňovat. Potom už mohli technici bez překážek pracovat. Jsou dost nepřijemní... Chtěl jsem se tam jen trochu rozhlédnout a byli docela nevychovaní, abych tak řekl. Jo jo, člověk zdegeneruje, když se celé dny s pinzetou hrabe v nějakých vláknech.“

Teď už Patrik svého šéfa poznával. Tohle mu bylo podobnější. Ze zkušenosti dobře věděl, že nemá žádný smysl jeho názor opravovat. Lepší je poslouchat jeho řeči jedním uchem a druhým pouštět ven.

„Co víme o ní?“

„Zatím nic. Může jí být kolem pětadvaceti. Jediný kus oblečení, pokud se to tak dá nazvat, je její kabelka, která ležela vedle. Jinak je nahá. Docela pěkná holčička, opravdu.“

Patrik zavřel oči a v duchu si opakoval jako mantru: *Brzy půjde do penze. Není to už tak daleko...*

Mellberg nerušeně pokračoval: „Příčina smrti na první pohled není jasná, ale oběť je dost zřízená. Po celém těle má modřiny a zřejmě do ní vrah řezal i nožem. Leží na šedé dece. Soudní lékař je tady a prohlídí ji, takže nám snad rychle podá předběžnou zprávu.“

„Nepohřešuje se někdo přibližně v jejím věku?“

„Ne, aspoň ne poblíž. Minulý týden byl nahlášen jako pohřešovaný nějaký muž, ale pak se ukázalo, že ho už jen přestalo bavit sedět s manželkou zavřený v karavanu a zmizel s nějakou holkou.“

Patrik si všiml, že tým kolem mrtvé ženy zjevně končí a chystá se k opatrnému vsunutí těla do pytle. Ruce

a nohy předpisově opatřili plastovými pytlíky, aby se zachovaly eventuální stopy, a potom dívku navyklým efektivním způsobem zasunuli dovnitř. Pak zvedli deku a chtěli ji uložit do zvláštního pytle pro pozdější prozkoumání. Jejich užaslé obličejy a to, že strnuli na místě, signalizovaly Patrikovi, že objevili něco nečekaného.

„Co se děje?“

„Nebudete nám to věřit, ale leží tu kosti a také dvě lebky. Musí jít o dvě kostry.“

Léto 1979

Když jela bílou nocí letního slunovratu domů, pořádně se na kole kymácela. Oslavy byly bouřlivější, než původně předpokládala, ale to nebylo nijak důležité. Je přece dospělá a může si dělat, co chce. A co je nejlepší, může být aspoň chvíli bez dítěte. Zmáhal ji jeho ustavičný křik a potřeba něžnosti a péče, které mu nedokázala poskytnout. Její chyba. Stále ještě bydlela u matky a ta ji sotva pustila z domu, i když jí už je dvacet let. Je to úplný zázrak, že jí dovolila slavit slunovrat.

Kdyby neměla dítě, mohla si krásně bydlet sama a vydělávat peníze. Mohla jít ven, kdy by se jí zachtělo, a vrátit se podle vlastní chuti, aniž by jí do toho někdo mluvil. Ale s dítětem to prostě nešlo. Nejraději by si to dala vzít, ale to jí tehdy matka nedovolila, i když teď musela platit ona. Když matka dítě tolik chtěla, tak by se snad o ně mohla také postarat?

Je jisté, že matku strašně naštve, když se vrátí časné ráno domů v tomto stavu. Dech jí páchl alkoholem a za pár hodin jí bude strašně. Ale stálo to za to. Takhle skvěle se nepobavila od doby, co se ten prcek narodil.

Projela křižovatkou u benzinové pumpy, pokračovala o kousek dál a pak odbočila doleva na Bräcke. Málem přitom spadla z kola. Zase se jí ho ale podařilo srovnat a pořádně šlápla do pedálů, aby před prvním strmým kopcem nabrala větší rychlost. Vítr jí čebral vlasy a bílá letní noc ji tiše obklopovala. Na okamžik zavřela oči a vybavila si stejně světlou letní noc, kdy jí ten Němec udělal dítě. Byla to nádherná, zakázaná noc, ale cena za ni byla příliš vysoká.

Vtom sebou kolo škublo a zastavilo na místě. Zprudka otevřela oči a to poslední, co si pamatovala, byla zem, která se k ní blížila šílenou rychlostí.